

Λάκης Λαζόπουλος και «σάτιρα» - Μια κερδοφόρα ανακύκλωση των τηλεοπτικών κοπράνων

Η «μάχη» της κατινιάς στην αγορά της τηλεθέασης αποκαλείται σάτιρα!

Πάνε να μας επιβάλουν ως σάτιρα την αρρωστημένη διάθεση και το ανακάτεμα του βούρκου που πουλιέται στη διαφημιστική αγορά του ιδεολογικού ολοκληρωτισμού των καναλιών.

Όπως σε όλα τα ζητήματα, έτσι και στα ζητήματα της αισθητικής οι έννοιες έχουν αναποδογυριστεί, συνακόλουθα η ιστορία και η θεωρία της τέχνης έχουν πεταχτεί στον κάλαθο των αχρήστων.

Έτσι, η σάτιρα από το ανηλεές μαστίγωμα της εξουσίας έγινε η εξουσία που μαστιγώνει τα θύματά της, τα «ψώνια» και τα «νούμερα» που η ίδια δημιουργεί. Ο «νέος Αριστοφάνης» είναι ο τηλεοπτικός αστέρας της εξουσίας των καναλιών ο οποίος «διδάσκει» θορυβωδώς την αυτοϊκανοποίηση του νοσηρού ατομικισμού, ανακυκλώνει τον βούρκο και «ηδονίζεται» με αυτή την ανακύκλωση. Και αυτή την πολτοποίηση της σκέψης και της αισθητικής την αποκαλεί το ιερατείο της «προόδου», σάτιρα.

Αυτό βεβαίως που λησμονούν όλοι αυτοί οι νέοι «θεωρητικοί» της τέχνης είναι ότι η «σκέψη» και η «αισθητική» της τηλεοπτικής αγοράς δεν μπορεί να παράγει κανένα απολύτως καλλιτεχνικό δημιούργημα, ούτε να δώσει ζωή στη σάτιρα. Αντίθετα καταστρέφει αδυσώπητα και τη σκέψη και την αισθητική και τις ευαισθησίες και τα συναισθήματα, κάθε καλλιτεχνικό ταλέντο. Η «αισθητική» και οι «ευαισθησίες» του τηλεθέαματος είναι υποταγμένες πλήρως στο αδηφάγο κεφάλαιο, υπαγορεύονται από την αγορά της αχαλίνωτης ακροαματικής

κερδοφορίας .

Εμπόριο διαστροφής

Τα κανάλια και ιδιαίτερα τα ιδιωτικά ποντάρουν πάνω στη νοσηρή περιέργεια και τα πιο κατώτερα ανθρώπινα ένστικτα. Έτσι, μέσω κοινωνικών-αισθητικών δολωμάτων, που ερεθίζουν τη νοσηρή περιέργεια και φαντασία, αποκομίζουν τεράστια κέρδη από τη βία, τα εγκλήματα, τα δράματα, τη σεξολαγνεία, την πορνολαγνεία κ.λπ.

Βεβαίως τα κανάλια δεν είναι ο πρωτογενής παράγοντας της σήψης. Ούτε φυσικά την αποτυπώνουν απλώς. Την εμπορεύονται, την ανακυκλώνουν και την αναπαράγουν. Τρέφονται από αυτήν και «ξερνούν» έτσι όλα τα παθολογικά φαινόμενα και τα εκκρίματα του «πολιτισμού» της «ελεύθερης αγοράς». Κατά κανόνα η κριτική που γίνεται περιορίζεται στο σύμπτωμα της ασθένειας και όχι στα αίτια που τη γεννούν.

Τι δεν λέγεται όμως ή λέγεται με μισόλογα; Ότι είναι η ίδια η «ελεύθερη αγορά», που γέννησε αυτό το «τέρας» της παραπληροφόρησης και της υποκουλτούρας. Τα ιδιωτικά κανάλια είναι πλήρως υποταγμένα στους ανταγωνιστικούς νόμους της αγοράς. Εδώ τα πάντα πουλιούνται και αγοράζονται. Η πληροφορία γίνεται εμπόρευμα. Η είδηση συσκευάζεται, λουστράρεται και πλαστικοποιείται προς πώληση. Αυτή η διαδικασία της υπερβολής, της διόγκωσης και του εντυπωσιασμού δεν αλλοιώνει απλώς την ουσία της ενημέρωσης, αλλά καταστρέφει και κάθε γέφυρα επικοινωνίας με το κοινωνικό γίγνεσθαι.

Σήμερα δεν έχουμε ενημέρωση, αλλά μεγάλες βιομηχανίες παραπληροφόρησης. Τα ιδιωτικά κανάλια είναι οι πομποί των ισχυρών κέντρων της οικονομικής εξουσίας και αποτελούν το σύγχρονο μοντέλο της άμεσης παρέμβασης αυτής της εξουσίας. Και είναι γνωστό ότι οι επιδιώξεις των μονοπωλιακών οικονομικών κέντρων είναι η συγκέντρωση και μονοπώληση των πάντων: ανθρώπων και πραγμάτων, ιδεών και συναισθημάτων...

Μέσα σε ένα τέτοιο καθεστώς καμιά πνευματική και καλλιτεχνική δημιουργία δεν μπορεί να υπάρξει. Τα πάντα είναι υποταγμένα και «εμπνέονται» από τις απαιτήσεις μιας οικονομικά κυρίαρχης και πολιτιστικά ευνούχας τάξης. Τα πάντα υπαγορεύονται από τη βιομηχανία του τηλεοπτικού θεάματος, από το κέρδος και τις ιδεολογικοπολιτικές ανάγκες του συστήματος. Το μόνο που μπορεί να παραχθεί είναι η ανοησία, ακριβώς γιατί η ανοησία (αισθητικά, ιδεολογικά και

πολιτικά) είναι ισοπεδωτική, βάρβαρη και καταστροφική. Κατασκευάζει δούλους και λακέδες, όλα αυτά που χρειάζεται το ολοκληρωτικό καθεστώς των ισχυρών του χρήματος.

Μέσα σε αυτή τη βαρβαρότητα του τηλεοπτικού θεάματος αχρηστεύεται κάθε ταλέντο δημιουργικό και τσακίζεται κάθε καλλιτεχνική ιδιοφυΐα. Παράγονται μόνο οι ιδεολογικοί, καλλιτεχνικοί μεταπράτες, η υποκουλτούρα και η ηλιθιότητα, δηλαδή τα «νούμερα» και τα «ψώνια». Αυτά τα τηλεοπτικά «κόπρανα» αποτελούν τα υποπροϊόντα του τηλεοπτικού θεάματος, δηλαδή τα «νούμερα» και τα «ψώνια» είναι το διαστροφικό υποπροϊόν αυτής της κατάστασης, τα «θύματα» της ισοπεδωτικής ανοησίας που παράγει το ίδιο καθεστώς της τηλεοπτικής αγοράς.

Γίνεται φανερό ότι αυτές οι εστίες της τηλεοπτικής διαστροφής δεν μπορούν να παράγουν σάτιρα. Αυτή απαιτεί πριν από όλα την αυτοαναίρεσή τους. Τηλεοπτική σάτιρα χωρίς να κατατομεί πρωταρχικά την τηλεοπτική εξουσία, το ολοκληρωτικό καθεστώς των ΜΜΕ και τα αφεντικά τους δεν νοείται.

Τι είναι σάτιρα

Το να γελάς με την ανθρώπινη εξαθλίωση, την ηδονοβλεψία, τα σεξοανέκδοτα και με επιλεκτικές, ξεκάρφωτες και κοινωνικά αφυδατωμένες εικόνες κιτσαριού δεν είναι σάτιρα. Είναι η θορυβώδης αυτοϊκανοποίηση του νοσηρού ατομικισμού που πουλιέται! Η σάτιρα αναπτύσσεται από την κοινωνική αποσύνθεση, αλλά αποτελεί ΑΡΝΗΣΗ αυτής της αποσύνθεσης και όχι χαρακτηριστική της εκδήλωση. Η μαχητική διάθεση, η πληθωρική υγεία, η φρεσκάδα του πνεύματος, οι μεγάλες ανθρώπινες αξίες και η ζωογόνα πνοή των μεγάλων κοινωνικών οραμάτων και ιδεών, βρίσκουν σε αυτή μια διέξοδο.

Η σάτιρα δεν γελοιοποιεί τον άνθρωπο, αλλά τις αλυσίδες του: Το σύστημα και τις δομές του, τα οποία εξαθλιώνουν τον άνθρωπο και διαστρέφουν την προσωπικότητά του. Όταν γελάς με την αθλιότητα και το ανθρώπινο δράμα αυτό δεν είναι σάτιρα, αλλά διανοητική και ηθική διαστροφή: Ο κομπασμός της καθεστωτικής βλακείας που αυτό-αναγορεύεται σε ευφυΐα, παίρνοντας σαν μέτρο σύγκρισης τα κόπρανα της δικής της βλακείας.

Το να γελάς με τον ανάπηρο ή με τα θύματα ενός πολέμου δεν είναι σάτιρα, αλλά κτηνώδης εξουσιαστική διαστροφή. Η «σάτιρα» που γελάει με τα θύματα δεν σατιρίζει τους θύτες, αλλά αντίθετα τους απαλλάσσει.

Η σάτιρα είναι το εντελώς αντίθετο από το ανέκδοτο και τη χυδαία ευχαρίστηση

του κουτσομπολιού και του σόκιν. Είναι, όπως ήδη αναφέραμε, το ανηλεές μαστίγωμα των θυτών, των νόμων τους, της φιλοσοφίας τους και της ηθικής τους. Αυτό απαιτεί όραμα, δηλαδή μια ανώτερη ηθική δικαίωση. Πιο λιανά: Προϋποθέτει ενιαίο αντίκρισμα της ζωής, την ανασύνθεσή της (το ξεπέρασμα της αποσύνθεσης), το όραμα μιας νέας ανώτερης ζωής. Το να βρίσκεις ηδονή στο βούρκο δεν έχει τίποτα το κοινό με τη σάτιρα. Είναι η διαστροφή εκείνων που εκστασιάζονται με τα πνευματικά και συναισθηματικά τους κόπρανα: Με τα υποπροϊόντα της καπιταλιστικής σήψης και παρακμής.

Η σάτιρα είναι το «αντίδοτο» στην εξουσία, το κοφτερό ξίφος που «καρατομεί» τις κοινωνικές σχέσεις και τις μορφές που γεννούν, τρέφουν και γιγαντώνουν τα «νοσήματα» της εποχής μας: τον ψυχωτικό τεμαχισμό του ανθρώπου, την ψυχική εξαθλίωση, την πνευματική αλλοτρίωση, το ναρκισσισμό, τον εγωισμό, τον κυνισμό, την αναισθησία, τις ποικίλες διαστροφές και πολλά άλλα...

Η σάτιρα, ως ευφυής και λεπτή ικανότητα να διαπιστώνει και να παρουσιάζει την κωμική πλευρά της πραγματικότητας στρέφεται κατά των προσώπων εκείνων που είναι φορείς αυτών των ανταγωνιστικών κοινωνικών σχέσεων και των δομών εξουσίας. Μόνο τότε η σάτιρα επιτελεί την κοινωνική της λειτουργία: Να οργώνει και να οργανώνει το συναίσθημα και τη συνείδηση, να εκπέμπει μηνύματα κοινωνικής αλληλεγγύης και αγωνιστικής διάθεσης. Διαφορετικά αποξηραίνεται κάθε ζωικός χυμός της και μετατρέπεται σε ένα ανούσιο και αντιδραστικό παιχνίδι ανεκδοτολογικής ειρωνείας, διασκεδαστικό στις μικροαστικές παρεούλες που «σπάνε» την πλήξη τους, στον καναπέ, με χαζοχαρούμενα αστεϊάκια, υπαινιγμούς και υπονοούμενα, προσωπικά κουτσομπολιά και σεξολάγνους ηδονοβλεπτισμούς...

Η σάτιρα προϋποθέτει αγωνιστική συμμετοχή στα πολιτικά πράγματα και πλήρη ανεξαρτησία από τους μηχανισμούς εξουσίας. Δηλαδή να μην είσαι ο ίδιος εξουσία, να μη συμμετέχεις σε δομές εξουσίας, να μην είσαι ενσωματωμένος στα όργανα εξουσίας και μάλιστα στα βάρβαρα όργανα της ολοκληρωτικής τηλεοπτικής εξουσίας. Μόνο τότε η σάτιρα αποκτάει τη λεπτή αίσθηση της πραγματικότητας, την πολιτική οξυδέρκεια και τη διανοητική υγεία που δίχως αυτά σάτιρα δεν υπάρχει. Δίχως αυτά το σατιρικό ταλέντο εκπίπτει στη μικροαστική διαστροφή, αντιδραστικό εργαλείο στα χέρια της εξουσίας, ακριβώς γιατί υπνωτίζει και αποχαυνώνει, διαιωνίζει την παρακμή και το κατεστημένο σύστημα ιδεών και ηθικής: Το σύστημα που παράγει την αθλιότητα, το ανθρώπινο δράμα, την αφυδάτωση των συναισθημάτων, τον ακρωτηριασμό της σκέψης, το

ναρκισσιστικό, ατομικισμό κ.λπ...

Σε αυτά τα ασφυκτικά καλούπια του συστήματος εξαντλείται το σατιρικό ταλέντο του Λαζόπουλου.

Λαζόπουλος: Το εργαλείο της Νέας Εποχής

Τα τηλεοπτικά σώου του Λαζόπουλου δεν παρεκκλίνουν από τα πρότυπα των αχαλίνωτων διαστροφών της εμπορευματοποίησης: Της ακροαματικότητας και του θεάματος. Δηλαδή όχι μόνο δεν αναιρούν τη λογική του καταναλωτικού θεάματος, αλλά αποτελούν την υπερτονισμένη έκφραση αυτής της αγοραίας λογικής. Ο Λαζόπουλος υπερτονίζει την ύπουλη λογική του τηλεοπτικού θεάματος και αναπαράγει όλη τη φαιά ιδεολογία αυτού του θεάματος: Μια ιδεολογία που αλλοτριώνει τον άνθρωπο από τις βαθύτερες σκέψεις του και τα αισθήματά του, που τον κρατάει σε αδράνεια και λειτουργεί υπνωτικά και αποπροσανατολιστικά. Μια ιδεολογία που δολοφονεί ανελέητα τη σκέψη. Αυτός ο τηλεοπτικός...«Αριστοφάνης» είναι το πολτοποιημένο «πνεύμα» της Νέας Εποχής, το μακάβριο αποτύπωμα, αλλά και το ιδεολογικό εργαλείο αυτής της εποχής.

Δεν είδαμε ποτέ το Λαζόπουλο να γελοιοποιεί το σύστημα και τους μηχανισμούς του, να καρατομεί τα πρόσωπα και τα σύμβολα της πολυεδρικής καπιταλιστικής εξουσίας, τους «προφήτες» των Νέων Ιδεών και τους «εφιάλτες» του νεοταξικού Μεσαίωνα. Ιδιαίτερα δεν τον είδαμε ποτέ να γελοιοποιεί το είδωλό του (τηλεοπτικό είδωλο εξουσίας είναι), συνακόλουθα τα μεγάλα αφεντικά του, τα οποία παράγουν και επιβάλλουν (και μέσω των ΜΜΕ), όλων των ειδών τα σκουπίδια, το ιδεολογικό και ηθικό τσιμέντο της κτηνωδίας, της υποκουλτούρας, της αποβλάκωσης και του εκμαυλισμού της ανθρώπινης συνείδησης.

Ο Λαζόπουλος, απλώς γελοιοποιεί το «γελοίο» αυτών των εκμαυλισμένων θυμάτων: Τα «σκύβαλα» του καθεστώτος και ιδιαίτερα του τελετουργικού, τηλεοπτικού ολοκληρωτισμού. Ηδονίζεται να εξευτελίζει τα εξαθλιωμένα θύματα, το κατάντημα των ανθρώπων, το μίζερο σύμπτωμα της τηλεοπτικής βαρβαρότητας. Δεν γελοιοποιεί τη μήτρα της βαρβαρότητας, αλλά τα θύματά της, δηλαδή τα απόβλητα αυτής της «μηχανής» του τηλεοπτικού θεάματος που αλέθει ανθρώπους και ιδέες, συνειδήσεις και συναισθήματα, τα πάντα.

Η καρατόμηση των πολιτικών προσώπων κι αυτή είναι υποταγμένη στα ασφυκτικά πλαίσια του αγοραίου τηλεοπτικού σώου. Και εδώ απομονώνει το «σύμπτωμα» και γελοιοποιεί το παραπολιτικά «γελοίο». Μια ρηχή, πολιτική δημαγωγία, μια

αποστειρωμένη επιθεώρηση λαϊκισμού και μικροπολιτικής προπαγάνδας. Τα πολιτικά πρόσωπα εμφανίζονται σαν σκόρπια εξαρτήματα μιας μηχανής, αφυδατωμένα κοινωνικά και ιδεολογικά, άδεια από ιστορική και κοινωνική ουσία, χωρίς ιδεολογική και πολιτική «ψυχή». Και εδώ η «σάτιρα» του Λαζόπουλου μένει σε κάποια εξωτερικά συμπτώματα της νόσου, δεν αμφισβητεί στο ελάχιστο το κοινωνικό σύστημα, αντίθετα είναι υποταγμένη πλήρως στη μικροπολιτική και στα πολιτικά παιχνίδια των ισχυρών μηχανισμών της καπιταλιστικής εξουσίας...

Απέναντι λοιπόν στα πολιτικά απόβλητα και απέναντι στη «δυστυχία» των εκκριμάτων του αγοραίου τηλεοπτικού «πολιτισμού», ο Λαζόπουλος διατρανώνει τη δική του ανάπηρη (αλλά ακριβοπληρωμένη) υπεροχή. Στείρος από ανατρεπτικές ιδέες, ενσωματωμένος πλήρως στους μηχανισμούς των ανακτορικών ιδεολογικών δομών, πελεκίζει άπληστα και αχόρταγα τους «ανάπηρους»!!!

Έχει την ψυχολογία και τη νοοτροπία των πωρωμένων εξουσιαστών. Εκείνων, δηλαδή, που ηδονίζονται να εξευτελίζουν τον άνθρωπο, να τον ρίχνουν στα έσχατα όρια της δουλοπρέπειας, αυτοπεριφρόνησης και ταπείνωσης. Και μόνο αυτό αποδεικνύει τη στειρότητα των ιδεών του και της ευαισθησίας του, τη σατιρική του ένδεια. Αποδεικνύει, δηλαδή, ότι και ο ίδιος αποτελεί αποτύπωμα αυτών που γελοιοποιεί, ότι είναι ένας άνθρωπος του συστήματος, που απλώς «τρυπάει» κάποιες «φουσκάλες» πυώδεις του καθεστώτος που υπηρετεί. Χτυπάμε το σαμάρι για να μην χτυπήσουμε το γάιδαρο. Το δόλιο τέχνασμα των «αριστερών» λακέδων πολυτελείας!!!

Ο λόγος του Λαζόπουλου, όπως κάθε λόγος καταναλωτικής καταγγελίας, λειτουργεί σαν ιδεολογικό εμβόλιο. Ομολογεί κάποια κτυπητά, εξωτερικά ελαττώματα του συστήματος για να συγκαλύψει καλύτερα τα βασικά ελαττώματα. Δηλαδή με μικρές δόσεις από το αναγνωρισμένο κακό ανοσοποιεί το σύστημα και το προστατεύει από τον κίνδυνο μιας γενικευμένης αμφισβήτησής του. Η «σάτιρα» του Λαζόπουλου το κάνει αυτό με επιτυχία. Με «αριστερό» μανδύα καταλύει κάθε διαλεκτική, κάθε αναδρομή πέραν από το επιφανειακά ορατό. Έτσι διαιωνίζει και ανακυκλώνει την υπάρχουσα αθλιότητα και βαρβαρότητα της καπιταλιστικής ζούγκλας...

Η «σάτιρα» του Λαζόπουλου δεν έχει σκοπό, ένα ηθικό σύστημα αξιών, ένα νέο ιδανικό, ένα νέο τραγούδι που να εμπνέει και να ενθουσιάζει. Εξαντλείται στον κυνισμό και στις λεκτικές απρέπειες, στοιχεία που υποκρύπτουν έλλειψη πίστης

και οράματος, ή το σβήσιμο μιας πίστης.

Όλα αυτά φυσικά δεν αποτελούν απλώς το διακριτικό σήμα του μικροαστικού αναρχισμού, αλλά την «αριστερή μόδα» της Νέας Εποχής. Προϊόν αυτών των «Νέων Ιδεών» είναι ο Λαζόπουλος. Το ιδεολογικό εργαλείο του συστήματος (όπως κάθε τηλεοπτικός σταρ), το οποίο καταστρέφει κάθε πολιτικό και αισθητικό κριτήριο και «μπολιάζει» την κοινωνία με τα «νέα γούστα», τα ισοπεδωτικά νεοταξικά «γούστα»: Η «αισθητική» των κοπράνων...

Η φιλοσοφία του νοσηρού ατομικισμού

Το φιλοσοφικό βάθος του Λαζόπουλου συνοψίζεται σε αυτό που κατά κόρον επαναλαμβάνει: «Να είσαι ο εαυτός σου»!!!

Ο «εαυτός», όμως, διαμορφώνεται μέσα σε ένα δοσμένο κοινωνικό και ιδεολογικό περιβάλλον το οποίο κατασκευάζει όλων των ειδών τις ασθένειες και τις διαστροφές: Οικονομικές, ψυχολογικές, πνευματικές, εγκληματικές κ.λπ. Συνεπώς όταν λέμε να «είσαι ο «εαυτός» αποδεχόμαστε ολοκληρωτικά αυτό το σύστημα και τις διαστροφές του. Και όχι μόνο το αποδεχόμαστε, αλλά γινόμαστε και κήρυκες αυτών των νοσημάτων. Κηρύσσουμε τη ζούγκλα των «εαυτούληδων». Δηλαδή, ανυψώνουμε το άτομο σε θεότητα, σε άτομο χωρίς όρια, χωρίς σύνορα, χωρίς αρχές, χωρίς αναστολές. Αυτό είναι ο Λαζόπουλος. Ένα καθεστωτικό γρανάζι που προπαγανδίζει, μέσω της δήθεν «σάτιρας» του και με τη «στάμπα» του «αριστερού προφήτη», το «ατομικό ένστικτο» που διαμορφώνεται μέσα στη βαρβαρότητα του αχαλίνωτου καπιταλιστικού ανταγωνισμού και του χυδαίου καταναλωτισμού.

Αυτός ο «μοντέρνος αριστερός» της τηλεοπτικής κακουργίας αναπαράγει όλους τους παρακμιακούς μύθους και τα μπαγιάτικα ιδεολογήματα του καθεστώτος που υπηρετεί.

Αποκρύβει ότι ο «εαυτός», δηλαδή ο άνθρωπος δεν είναι μια αφηρημένη οντότητα. Ο άνθρωπος σήμερα δεν είναι παρά ένα άτομο απωλεσμένο, αλλοτριωμένο και παραδομένο στην κυριαρχία απάνθρωπων όρων και συνθηκών.

Αποκρύβει, αυτός ο «αριστερός» ότι σήμερα υπάρχει σχίσμα του ανθρώπου, αλλοτρίωση του ανθρώπου από τον άνθρωπο. Ο «εαυτός» είναι το «δικαίωμα» του εγωιστικού ατόμου!

Ο «εαυτός» (ούτε αυτό το γνωρίζει ο «αριστερός προφήτης» των Νέων Ιδεών), είναι ο διαχωρισμός του ανθρώπου από τον άνθρωπο, είναι το ατομικό δικαίωμα

του συμφέροντος που οδηγεί στο να μη βρίσκει ο καθένας στον άλλο την πραγματοποίηση αλλά τον περιορισμό της ελευθερίας του. Που οδηγεί στην ανταγωνιστική ζούγκλα των ατόμων.

Για μια τέτοια αγέλη ατόμων μονάδων μας μιλάει ο Λαζόπουλος, αναπαράγοντας όλη τη φαιά φιλοσοφία της Νέας Τάξης. Μια αγέλη «εαυτούληδων» που θα ποδηγετείται από τους κατασκευασμένους πλαστικούς ηγέτες (τύπου Τσίπρα) και θα χαχανίζει, στον καναπέ, από τα υπνωτικά δηλητήρια των τηλεοπτικών σταρ: Τους σύγχρονους γενίτσαρους του καθεστώτος.

Γι' αυτό ο κύριος αυτός δεν θίγει ποτέ τους ομοίους του: Τα είδωλα της τηλεοπτικής εξουσίας, τους «σταρ» της παραπληροφόρησης και της απάτης, τα «προοδευτικά» ιερατεία και τα αφεντικά τους. Γελοιοποιεί απλώς τα «εξαμβλώματα», τα «ψώνια», τα μικρά και ασήμαντα «ψώνια». Τα «ψώνια» καρχαρίες δεν τολμά να τα αγγίξει... Απεναντίας δίνει τροφή και κέρδη στους καναλάρχες. Ακριβώς γιατί συντηρεί και δίνει ακροαματικότητα στις εκπομπές που δήθεν σατιρίζει. Μια κερδοφόρα ανακύκλωση των τηλεοπτικών κοπράνων και ένα αχαλίνωτο σώου στα τηλεπαράθυρα... Γρανάζι, από τα πλέον επικίνδυνα (γιατί υποδύεται το ρόλο του «αριστερού» και του «ποιοτικού») του τηλεοπτικού θεάματος και της δυναστείας της ακροαματικότητας είναι ο Λαζόπουλος. Το ροζ ιδεολογικό λαρύγγι του πλανητικού ολοκληρωτισμού...

Λαζόπουλος: Ο «νταβατζής» του «νταβά» του...

Ο Λάκης παράγει ένα ιδεολογικό κουρκούτι με αλήθειες, ψέματα και παραπλανητικά, λαϊκίστικα τρικ. Είναι το πολυπολιτισμικό χωνευτήριο. Αποκαλύπτει εξωτερικά συμπτώματα της σήψης, της βλακείας και των νεοταξικών εγκλημάτων πασίγνωστα σε όλους (έτσι γίνεται αποδεκτός και πουλάει), και ταυτόχρονα προπαγανδίζει τη νεοταξική φιλοσοφία: εξυγιαντικούς μύθους, ηθικολογικά κλισέ και όλες τις ιδεολογικές σάλτσες της πολυπολιτισμικότητας.

Σπάει κάποιες πυώδεις φουσκάλες της πλανητικής και καθεστωτικής βαρβαρότητας για να μας ποτίσει πιο αποτελεσματικά με το δηλητήριο των νέων, ισοπεδωτικών ιδεολογημάτων. Μηχανή που αλέθει τη σκέψη, το συναίσθημα και το πολιτικό κριτήριο...

Αποκαλύπτει την ηλιθιότητα του κατεστημένου πολιτικού κόσμου (σύμφωνα με τις επιθυμίες του οικονομικού του κάθε φορά σπόνσορα) για να προπαγανδίσει την επιχρυσωμένη ηλιθιότητα των Τσίπριδων.

Πλασάρει και προπαγανδίζει δηλαδή έντεχνα και συστηματικά τη νέα, ακόμα πιο διαβρωτική (γιατί είναι ύπουλη) βλακεία, των τηλεοπτικών, πολιτικών κατασκευασμάτων, κατασκευάσματα τα οποία λουστράρει με τα χρώματα των «νέων ιδεών»!!!

Οι μισές αλήθειες είναι χειρότερες από το ψέμα. Και είναι ακόμα πιο αποκρουστικό και ύπουλο αυτές τις μισές αλήθειες να τις χρησιμοποιείς για να προπαγανδίσεις τους σύγχρονους δωσίλογους και να «παίξεις» τα δόλια πολιτικά παιχνίδια του «νταβά» σου...

Πηγή: resaltomag.gr